

Autor: P. T. Carlo

Země se zmenšila – a z ničeho nic se na ní objevil hmyzák. Stejně jako švába přitahuje odpudivý zápach popelnic, nedokáže hmyzák odolat moci, nejněvnitřnější části své přirozenosti. Shlukuje se tedy s ostatními svého druhu poblíž mocenských pozic a čeká na svou „šanci“ naklást vajíčka špatných a zvrácených myšlenek do krevního řečiště povědomí společnosti.

Setkáváme se s mnoha druhy hmyzáků: mediální hmyzáci (Chris Hayes, Matt Yglesias, Dylan Matthews etc. patří k čelním mediálním hmyzákům), *deep state* 1] hmyzáci (John Schindler, Ash Carter, Ben Rhodes atd.), ze Silicon Valley (Mark Zuckerberg), z Goldman Sachs, hmyzáci akademického světa atp. Naneštěstí pro nás dosud o hmyzácích nevzniklo autoritativní taxonomické dílo, takže vymezení a hranice mezi těmito druhy a poddruhy nejsou zatím zcela zřetelné, jisté ovšem je, že někdy nevyhnutelně dochází k překrytí více kategorií (mediální hmyzák tak může například zároveň být i hmyzákem *státu ve státě* apod.)

Po tomto upřesnění na úvod se pokusíme představit některé vlivnější neokonzervativní hmyzáky a také najít odpověď na otázku takřikajíc starší než lidstvo samo: kdo je ze všech neokonzervativních hmyzáků ten skutečně nejodpudivější?

Odpověď nebude nijak snadná, konkurence totiž panuje značná. Po mnoha hodinách pečlivých úvah a ohnivých debat vám tedy předkládáme první autoritativní žebříček „deseti nejodpudivějších neokonzervativních hmyzáků“:

#10: Jennifer Rubinová

První na našem seznamu je jistá Jennifer Rubinová, pozoruhodná především tím, že má být jediným stvořením údajně ženského pohlaví na seznamu – přestože otázka, zda skutečně naplňuje tradiční biologické předpoklady k zařazení do kolonky „samička“, zůstává ne zcela uspokojivě zodpovězena. Tak či onak se jí však povedlo etablovat jako přední neokonzervativní harpyje, a tak se raději pojďme podívat na některé její „úspěchy“:

Svou kariéru Rubinová začala v jižní Kalifornii, kde se dvě desetiletí věnovala pracovnímu právu. Míru expertízy, již v této době nabyta v oblasti mezinárodní politiky a geopolitiky, dokládají její pozdější sloupky, láskyplně označované za „plytké a předvídatelné“ či „politickou pornografii.“

Právě tyto přednosti jistě zaujaly editory ~~blogu Jeffa Bezose~~ *The Washington Post*, kteří nikdy nepohrdnou příležitostí nábořem hlupců a prostáčků ještě více pošpinit jméno kdysi uznávané instituce.

Stejně jako ostatní neokonzervativci i Rubinová bezvýhradně podporuje globální liberální hegemonii, to se rozumí bezmála samo sebou. Co však její „dílo“ odlišuje od ostatních, je její opovržení a nenávisť k Arabům a Íráncům a nehynoucí oddanost programu zběsilé a šílené strany Likud.

Jedním ze zábavnějších projevů těchto sklonů byl pak v roce 2011 její **souhlasný retweet** brutálního izraelského blogu, kde se o Palestincích mluvilo jako o „barbarech, kteří obětují své děti“ a „zdivočelých zvířatech“ vhodných tak nanejvýš k tomu, aby posloužili jako „žrádlo pro žraloky.“

Rubinová je odpudivé stvoření s hlavou koně, v rámci neokonzervatismu však její počiny kdovíjak působivé nejsou. Nalijme si čistého vína: v žebříčku se ocitla jedině proto, že... je přece jen rok 2017, a my chtěli rozbít další skleněný strop.

#9: George Weigel

Na pěkné deváté příčce se umístil zástupce katolického křídla neokonzervatismu George Weigel. Ten patří k nejsmutnějším případům z našeho seznamu. Zatímco ostatní jsou obvykle Židé nebo osoby bez náboženské příslušnosti, Weigelův katolicismus v sobě dosud nese jisté legitimní neliberální tendence a sklony. Jak však tyto relikty minulosti udržet ve světle liberalizace 2. vatikánského koncilu v nejrůznějších oblastech (třeba Weigelovy tolik oblíbené „náboženské svobody“)?

Weigel i řada moderních „konzervativních“ katolíků přijímá církevní polemiky proti modernismu a liberalismu, až do poloviny 20. století zcela běžné, současně se zcela opačně vyznávajícím duchem ekumenismu a kompromisů zakotveným 2. Vatikánským koncilem. Bez koňských dávek kognitivní disonance a sofistiky se tedy neobejdou. A navzdory oblíbeným výkladům konzervativních katolických apologetů není „duch Vatikánu II“ nějakým pokusem o puč liberálních vykladačů koncilu, kteří se chápou nabízené příležitosti, vychází totiž ze samotných koncilních dokumentů.

Z těchto kořenů tedy vyrůstá Weigelova specificky katolicky-neokonzervativní odrůda nesourodosti, která například údajně hájí tradiční rodinu, ale nevystupuje proti kapitalismu, jenž ji oslabuje; drží se katolické doktríny spravedlivé války, ale přesto podporuje konflikty, jež tento standard zcela očividně nedodržují; patří k tradici, která trvá na Kristově panství a podle níž musí být Kristovo právo nadřazeno všemu – a přesto ochotně spolupracuje se sekulární liberální demokracií a moderním státem, tedy naprostými protiklady tohoto pojetí.

Takovýto polovičatý tradicionalismus následně vede k malicherné sebestenávisti, ve Weigelově případě asi nejpatrnější v jeho častých výpadech proti ruské pravoslavné církvi,

jedné z posledních bašt skutečného křesťanského konzervatismu ve světě. Baště, jež se ocitla v novém kole napětí s pokleslým Západem a k níž někde v hloubi duše chová cit, který sám sobě odmítá přiznat a z toho důvodu jsou jeho časté protiruské výpady obzvlášť iracionální a vyšinuté. Jeho zapálená obhajoba legitimacy a práv ukrajinské řecko-katolické církve a označování ruské pravoslavné církve za heretiky je naprosto bizarní. Ve skutečnosti totiž popřává ukrajinským schizmatikům přízně jen kvůli politickému významu a užitečnosti pro Západ v jeho nekonečné válce proti ruské kultuře a hodnotám. Ve válce, do níž Weigel dobrovolně narukoval.

Weigel v ruském pravoslaví vidí církev vítězně znovuzrozenou z hrůz sovětského komunismu, která se konečně pomalu navrácí k silnému křesťanskému tradicionalismu a hnuší se mu, že v jeho vlastním přijímání se mu dostává jen otráveného ovoce liberalismu a kompromisů.

Na náš seznam se však Weigel nedostal jen svou protiruskou hysterií (která je z nějakého důvodu mezi americkými katolíky dosti běžná), ale především zásluhou vytrvalé obhajoby každé další neokonzervativní války, již často halí pod závoj údajného souladu s katolickou „teorií spravedlivé války“. A tak Weigel a tím pádem i magazín *First Things* sehráli ústřední úlohu při ošálení jinak dobře smýšlejících katolíků, aby podporovali válku, která slouží jedině neoliberálnímu řádu, plně odhodlanému je zlikvidovat.

#8: Evan McMullin

Osmou příčku na našem seznamu obsadil Evan McMullin, jehož donkichotská a trapná prezidentská kampaň vedená coby zoufalý pokus sebrat Donaldu Trumpovi stát Utah, a tak zajistit vítězství groteskně odpudivé Hillary Clintonové, mu zajistila mnohem větší míru neblahé proslulosti, než by si jinak jeho život třetířadého oportunisty struktur permanentní vlády zasluhoval. Podivná kampaň mu vynesla i další jedinečnou poctu – jelikož je celoživotní, velmi zapálený, ale zároveň staromládenecký mormon – přes noc se stal nejvlivnějším žijícím čtyřicetiletým panicem na celé západní polokouli.

McMullin se narodil v Utahu do zbožné rodiny kultistů mormonů a dva roky po skončení střední školy strávil šířením toxické hereze Brighama Younga mezi nic netušícími občany Brazílie. Poté nastoupil na Brigham Young University, kde si našel pravidelnou letní stáž u CIA a rok si pobyl i Jordánsku a Izraeli jako dobrovolník uprchlické organizace Refugee Resettlement. Po ultramormonské vysoké nastoupil k CIA, kde v oddělení zahraniční zpravodajské činnosti neúnavně podporoval likvidoval teroristické skupiny na Blízkém východě.

Po tomto povaražení se zapsal na podnikatelskou školu Wharton, kde si ho vyhlédla zásadová investiční banka Goldman Sachs.

Rozvíjející se kariéru ve světě velkofinancí však přerušila prezidentská kampaň spolu-kultisty-mormona Mitta Romneyho, jíž nadšeně přispěchal na pomoc. To McMullinovi otevřelo mnohé

dveře, zpřístupnilo svět skutečného washingtonského pisálkovství a vznikly tak i kontakty nezbytné pro jeho vlastní pokus o kampaň v roce 2016.

McMullin tedy získává osmé místo nejen proto, že se z něj stal mem z masa a kostí s abnormálně tvarovanou hlavou, ale také jako oficiální mluvčí zvrácených choutek amerického státu ve státě.

#7: William „Bill“ Kristol

Zařazení Billa Kristola až na sedmou příčku může šokovat leckteré zkušené pozorovatele neokonzervativců, kteří jej považují za jednoho z nejvlivnějších neokonzervativních hmyzáků. Jeho otec Irving se totiž podílel na vzniku této ideologie a on sám spolu se slizkým Johnem Podhoretzem zakládal neblaze proslulý *The Weekly Standard*.

Kristol navíc bez pochyb je nejznámějším hmyzákem, jehož si neustále zvou do televizních studií, aby tam buď propagoval nějakou novou útočnou válku, nebo bránil okupaci Palestiny sionistickým státem.

V měsících před válkou v Iráku ji Kristol samozřejmě ze všech sil prosazoval s tím, že není jen životně nutná, ale bude také vcelku snadná a zabere nanejvýš „dva měsíce.“

Ochotně se také dělí o své nekonečné a obsedantní znepokojení z „iránské hrozby“, jež ovšem očividně směřuje pouze proti jedné blízkovýchodní zemi, kterou překvapivě nejsou Spojené státy.

Přes svou nezpochybnitelnou mediální proslulost však Kristol nedosáhl výš než na sedmé místo, a to kvůli své zjevné intelektuální nedostatečnosti. Nějakým řízením osudu totiž

pozoruhodná schopnost obratného sofismu v tomto případě nepřešla z otce na syna. Kristolovo psaní i myšlení tak vykazuje známky průměrnosti, předvídatelnosti a nedostatku představivosti. Chybí mu vtip a břitkost zdatného polemika i šarm a nonšalantnost dobrého prodejce, a tak se musí spokojit s úlohou roztleskávače malé skupinky imbecilů, předem přesvědčených o morální neposkvrněnosti svých postojů.

Projevuje také bezmála působivou míru všeobecné neschopnosti. Jeho krátké působení v pozici sloupkaře *The New York Times* bylo poznamenáno značným množstvím **očividných faktických omylů**. Tato neschopnost však bledne v porovnání s jeho vedoucí úlohou hnutí #NeverTrump během prezidentské kampaně, která nebyla jen ostudným fiaskem, ale katastrofou takřka nadpozemských rozměrů. A jako by to všechno nestačilo, završil to ještě tímto skvostem:

Když to tedy shrneme, přestože je Kristol ze všech zúčastněných nejznámější a jistě si zasluhuje opovržení, jednoduše se mu nedostává schopností ani inteligence prosadit se do první pětky.

Smutné!

#6 Max Boot

Na šesté příčce nenajdeme nikoho jiného než Maxe Boota, postavu tak odpudivou, že jen naprosto výjimečná ohavnost jeho konkurence mu znemožnila proniknout do první pětky.

Kde vůbec začít u kreatury jako je Boot?

Židovskému emigrantovi Bootovi, jehož rodina uprchla ze Sovětského svazu, aby mohla těžit z amerického hospodářského boomu 80. let, se nějakým způsobem povedlo získat si reputaci „předního odborníka na zahraniční politiku“. To vše navzdory zdánlivě diskvalifikujícím skutečnostem, že má pouhý magisterský titul (navíc získaný během jednoletého turbostudia) a v oboru vojenské „vědy“ plodí práce, které byly označeny za „pozoruhodně povrchní“ a „v podstatě nerecenzovatelné“ následkem Bootovy neschopnosti podniknout nezbytné bádání, což činí jeho závěry „v zásadě bezvýznamnými“.

Pro Ameriku Boot propaguje roli nového Britského impéria (včetně tropických helem!): jakéhosi globálního superrobotu, který by méně osvětleným národům vnucoval normy a zvyky Bootovy upřednostňované ideologie: neoliberálního kosmopolitismu.

Jistě – Bootovy projekty směřující k tomuto cíli, od Afghánistánu přes Irák až po Libyi bez výjimky skončily naprostým fiaskem. Ani nelichotivé světlo reality ho však nemohlo odradit od toho, aby z pohodlí kanceláře svého think-tank pokračoval ve velebení této směšné

karikatury imperiální slávy.

Nepokrytý americký imperialista Boot nepostrádá drzost obvinít Donalda Trumpa z „fašismu“ či prohlásit, že by raději hlasoval pro „Josifa Stalina než Donalda Trumpa“. Člověku tak nezbyvá než snít o světě, v němž by se mu toto přání mohlo vyplnit. Pak by snad místo stohů plytké historické fanouškovské fikce a fandění válkám, v kterých můžou umírat všichni – kromě lidí jako on – mohla ona znetvořená mršina slyšící na jméno „Max Boot“ konečně skončit na svém řádném místě určení: tedy jako čerstvé hnojivo obilných lánů.

#5 James Kirchick

Top pětku načínáme Jamesem Kirchickem, který – pokud tedy zrovna nenechává jiné muže energicky masturbovat do závěrečných partií svého záživacího traktu – pilně agituje pro válku s Ruskem.

A právě tato Kirchickova dvojí vášně pro sodomii a protiruskou hysterii ho vymezuje od zbytku jinak vysoce kvalifikovaných hmyzáků a staví jej nad ně. Jeho vášně jsou natolik hluboko zakořeněné, že ho pohánějí ke skutečně působivým výšinám manické zženštilosti, jako když se například ve svém vystoupení na RT místo vysvětlení své obhajoby potenciálního trestu smrti pro transsexuálního whistleblowera utajených informací, dnes známého jako „Chelsea Manningová“, raději pustil do vtipné tirády o „nebezpečí“ ruských „proti gayům namířených zákonů“.

Tedy norem, které pouze brání šířit mezi nezletilými sodomitskou propagandu, jež se snaží legitimizovat ze své podstaty zvrácený, nepřirozený a očividně ohavný způsob života

praktikovaný odpudivými hmyzáky jako Kirchick.

Nutno ovšem uznat, že Kirchick si správně uvědomuje skutečný (tedy existenční) rozměr stávajícího politického konfliktu. Proto **poznamenal**, že „demokratický Západ nemůže žít s Putinovým režimem“. V tom se bez stínu pochybnosti nemýlí, protože agresivně arogantní libertinismus praktikovanými nemocemi prolezlými parazity jako Kirchick se nemůže zastavit s vědomím, že na světě ještě zůstávají výspy skutečného evropského křesťanství, ať už v Rusku, Polsku nebo Maďarsku. To ovšem platí pro obě strany této fundamentální bitvy, a tak každý, kdo chce žít opravdově tradiční nebo vlastně „jen“ lidský život, nemůže v klidu spočinout, dokud bude lidský odpad jako Kirchick hrozbou jejich životům i těm jejich dětí. Jedna strana tu druhou nutně vyhladí z povrchu zemského, zůstává však otázkou, která to bude.

Se čtyřkou v našem soupisu započínáme sestup do skutečného „srdce temnoty“ – zbývající jména totiž ztělesňují to opravdu nejhorší z nejhoršího neokonzervativního zla.

#4 David Frum

David Frum se – jaká náhoda – narodil v Torontu do rodiny zámožných kanadských Židů, kteří do země emigrovali z Polska ve 30. letech 20. století. Coby rozený kariérista Frum nejprve studoval na Yaleově univerzitě, aby následně přešel na práva na Harvardu. Poté střídal různé

nižší pozice v médiích, než se mu podařilo prorazit se svou filipikou proti Patu Buchananovi nazvanou „Conservative Bully Boy“ („Konzervativní surovec“), kde na Buchanana zběsile zaútočil kvůli jeho nacionalistickému programu a údajnému „skrytému antisemitismu“ (*jew-baiting*). Toto obvinění mu pak proti odpůrcům na pravici dobře sloužilo celou kariéru.

Tato kariéra ho nakonec dovedla až do nejvyšších pater moci, když se stal autorem projevů George W. Bushe. Právě tehdy se podílel na jednom z nejsmutněji proslulých Bushových výroků: projevu o „ose zla“, který předznamenal katastrofální a krvavou válku v Iráku, jíž Frum nadšeně tleskal. A nejen že jí tleskal – šel totiž ještě dál a ve svém nesmírně cynickém a nečestném výpadu z roku 2003 „*Unpatriotic Conservatives*“ (Nevlastenečtí konzervativci) pro *National Review* zaútočil na všechny její odpůrce. V tomto hanopise obvinil celou řadu zpravidla umírněných komentátorů a myslitelů jako Patrick Buchanan, Robert Novak, Llewellyn Rockwell, Samuel Francis, Thomas Fleming, Scott McConnell, Justin Raimondo, Joe Sobran, Charley Reese, Jude Wanniski, Eric Margolis a Taki Theodoracopulos z jakéhosi de facto nevlasteneckého kryptonacismu.

Frumovo farizejské blábolení nakonec dosti úspěšně zadusilo kariéry často už tak přinejlepším okrajových postav. Jediným Frumovým problémem samozřejmě bylo, že kryptonacisté měli pravdu a on se mýlil: válka byla naprostým debaklem, jenž si vyžádal životy tisíců Američanů, statisíců Iráčanů, zničil životy desítkám tisíc zmrzačených a uvrhl oblast do spirály násilí a chaosu.

Podílnictví na této katastrofě (nemluvě pak o všech dalších krvavých intervencích, za něž se přimlouval) by nikomu nemělo projít bez těch nejzávažnějších následků. Frum však nejen že žádným vážným obtížím nečelil, ale byl dokonce odměněn vysokým postem v redakci průměrného neoliberálního plátku *The Atlantic*, kde se triumfálně vyhřívá dodnes a plive odtud jedovaté sliny na všechny své odpůrce.

V jednom z posledních sloupků před svou smrtí se vynikající Joe Sobran – sám oběť neokonzervativních čachrů – zamýšlel následovně:

Hlavním tématem samozřejmě je válka v Iráku, již můj starý přítel Fred Barnes z *The Weekly Standard* nazval „největším činem blahosklonnosti, který kdy jedna země projevila jiné“. Myslím, že už chápu, co tím myslel: nejen že jsme dali Iráku demokracii; když byl teď Saddám Husajn odsouzen k oběšení, Iráčanům se dostane potěšení sledovat, jak se jejich bývalému prezidentovi na oprátce několik sladkých vteřin křečovitě škubou nohy.

I kdyby snad demokraté získali obě komory Kongresu, v naší Zemi svobody se podobné podívané dočkáme jen sotva.

Ale Sobranovo postesknutí nemusí nutně být proroctvím. Budoucnost zůstává otevřená a pořád ještě zbývá dost času zajistit, aby se i Frumovy nohy křečovitě zacukaly v rytmu spravedlnosti.

Jak totiž řekl jiný slavný židovský intelektuál: „Pokud to chceš, není to (jen) sen.“

#3 Robert Kagan

Bronzový Robert Kagan je ze všech uvedených dost možná skutečně nejvlivnějším a nejkorpulentnějším hmyzákem. Jeho vliv totiž nevychází jen z jeho energického aktivismu a neúnavné propagandistické činnosti, ale také z jeho svazku s jistou Viktorií Nulandovou, která za Obamova úřadování sloužila jako zástupce ministra zahraničních věcí pro evropské záležitosti. Sama přední neokonzervativní ideoložka Nulandová se do širšího povědomí nejvíce zapsala v roce 2014 během Amerikou organizovaného puče proti legitimnímu ukrajinskému vedení, když v uniklém telefonické rozhovoru domlouvala s americkým vyslancem v zemi, kdo by se měl stát příštím ukrajinským premiérem. To vše na pozadí absurdních prohlášení, že ukrajinský lid si o směřování vlastní země samozřejmě může svobodně rozhodnout sám.

Kagan sám pak je dosti zdatným mluvčím a zastáncem ideologie neoliberálního globalismu: Jak nastínil ve **slavné esaji z roku 1996 pro Foreign Policy**, touží po zachování americké světové úlohy benevolentního hegemonu, který postupně dobývá svět svými „univerzálními hodnotami.“ Na těchto univerzálních hodnotách (hodnotách Hmyzákie) spočívá celý neokonzervativní projekt, jak vysvětluje Kagan:

Domácí re-moralizace Ameriky se v posledku odvíjí od re-moralizace americké zahraniční politiky – obě totiž vycházejí z amerického přesvědčení, že zásady obsažené ve Vyhlášení nezávislosti nejsou jen volbou dané kultury, ale všeobecně platnými, trvalými a „samozřejmými“ pravdami. Když tedy konzervativci káží o významu dodržování ústředních prvků západní tradice doma, ale projevují

Ihostejnost k osudu amerických zásad za hranicemi, dopouštějí se tím nedůslednosti ohrožující samotné srdce konzervatismu.

Nemá tu Kagan v určitém slova smyslu naprostou pravdu? Jakmile totiž vezmeme Jeffersonovu sofistiku vážně, logický závěr zní jasně: americký projekt v sobě skrývá nevyslovený univerzální imperativ, jehož uskutečnění bude možné teprve po podmanění celého světa jeho brutálním a zvráceným diktátem.

Kaganova vize totiž není nic jiného než právě takovéto podmanění: univerzální hmyzáktopie, v níž budou všichni stejně vykořeneční, degradovaní a bezcenní, jak se to Kaganovu rodnému kmeni povedlo už dávno.

#2 Jeffrey Goldberg

Na velmi působivé druhé pozici neskončil nikdo jiný než pravidelně soptící a rozzuřený uzlíček nervů, známý také jako „Jeffrey Goldberg“.

A čím že se Goldberg vymyká konkurenci? Především jedinečným spojením svého vlivu (který

má coby šéfredaktor v *The Atlantic* značný) se schopností takřka bez ustání lhát.

Goldbergova cesta ke slávě byla poměrně neobvyklá. Po dětství prožitém v New Yorku Goldberga natolik okouzlil Izrael, že mu už nestačilo zůstat ve Státech a zpovzdálí tleskat tomuto státu v jeho nejrůznějších aktech krutosti a cynismu. Podobná úloha se Goldbergovi jevila jako nedostatečná, a tak se odstěhoval do Izraele, kde pracoval jako bachař v armádním koncentráku pro Palestince, pomalu etnický čistěný ze své tradiční domoviny nejlepším americkým spojencem.

Po skončení tohoto dobrodružství se Goldberg začal pomalu propracovávat hierarchií washingtonského novinářského světa. Rychle se mu podařilo etablovat coby „expert“ na Blízký východ, za což jistě nemalým dílem vděčil i roku strávenému týráním a ponižováním Palestinců za účelem obrany zájmů svých soukmenovců.

Dalším vrcholem jeho kariéry pak jistě byly měsíce před válkou v Iráku, kdy do éteru chrлил jeden zjevně a nestoudně vylhaný článek za druhým: Saddám Husajn měl podle něj **spolupracovat s al-Káídou** nebo mít na dosah jaderné zbraně. Přestože se už tehdy jednalo o zcela absurdní tvrzení, Goldberg nejen že bez poskvrnky hladce vybrusil z iráckého fiaska, ale dokonce jakoby tím svůj postup jen urychlil, když se mu otevřela ještě prestižnější pozice šéfredaktora *The Atlantic*.

Čím však Goldberg skutečně převyšuje ostatní hmyzáky a díky čemu si také zajistil stříbro, je jeho jedinečná úloha v neokonzervativním mediálním ekosystému, konkrétně tedy jeho ztvárnění naoko liberálního zastávce neokonzervativní zahraniční politiky pro důvěřivé středostavovské publikum v modrých (demokratických – pozn. překl.) státech. Sám se také pasoval do pozice jakéhosi vrchního inkvizitora antisemitismu, když tento cejch uděluje plnými hrstmi, obzvláště těm na levici, kteří projeví sebemenší skepsi ohledně jeho uctívání Izraele – stejně jako odvážlivcům, kteří by snad pomysleli na to nařknout ho z možné dvojí loajality nebo se zmínili o tom, že byl označen za „**věrného stenografa Benjamina Netanjahua**.“

A zmínil jsem se vůbec o jeho vášnivém volání po preventivním útoku proti Íránu, který podle něj bude nezbytný pro ochranu **izraelských** amerických národně-bezpečnostních zájmů?

#1 Michael Weiss

Vítězem a objektivně nejodpornějším neokonzervativní hmyzákem není nikdo jiný než nesnesitelná mladá buzna Michael Weiss.

Jistě, jistě – určitě si říkáte: „ale vždyť je tak mladý, celkem neznámý a bez stopy talentu, jak může být vítězem zrovna on?“ Jakkoliv jsou tyto výhrady naprosto opodstatněné, Weiss má cosi, čemu v branži říkáme „nehmotná aktiva“.

A co že činí Weisse výjimečným? Není to jen jeho očividná hloupost, ale *hloupost kombinovaná s arogancí*. Právě tato nezkrotná samolibost spojená s pevně zastávanou ohavnou ideologií z něj dělá nejopovrženějšího mladého sodomitu, který dnes v anglofonním prostředí šíří své toxické lži.

Weissova cesta ke slávě vedla skrze učednická léta u proslulého trockistického fanatika Christophera Hitchenso. Vcelku očividně mu ale tato výchova až tolik nedala, protože nemá nic z Hitchensova šarmu ani výřečnosti – jeho zoufalou nevědomost a zkratkovité myšlení si však osvojil dokonale.

Po smrti svého fanatického *sensei* se pak Weiss sám stylizuje do role zázračného dítěte šílené zahraničně politické publikační činnosti, když sepsal nespočetné množství smrduté propagandy a fakty chatrně podložených knih, při čemž ještě zvládal věnovat se ledabylému a povrchnímu válečnému turismu, jaký se od lidí v jeho „profesi“ zjevně očekává.

Mazadlem soukolí Weissovy kariéry jsou štědré **příspěvky** zneuznaného ruského (židovského) oligarchy v exilu Michaila Chodorkovského, který se zaopatřil účastí na plenění Ruska v 90. letech. Pod jeho patronátem utlý Weiss pištivě hájí všechny možné a nemožné neokonzervativní myšlenky, od cenzury médií vyjadřujících se odchylně od jím upřednostňovaných neokonzervativních pozic, přes obviňování Ruska z toho, že slouží jako **letecká podpora sil Islámského státu**, až po **aktivní umlčování** neškodných novinářů jako Rania Khaleková, jíž podle něj nesmělo být dovoleno promluvit před skupinkou vysokoškolských studentů jen proto, že vystupovala proti změně režimu v Damašku.

Weiss občas blahosklonně dá k dobru naprosto idiotské a nepřesné vojenské doporučení, jako když se vychloubal, že **v podstatě neexistuje** „riziko ‚otevřeného‘ konfliktu s Ruskem na syrském bojišti“ a že „celé ruské síly by byly do 48 hodin vyhlazeny. Putin to moc dobře ví.“

Jedině v neúprosném světle této šílenství připomínající arogance dokáže člověk plně docenit vnitřní podstatu hmyzáka. Skládá se rovným dílem ze zášti a impotence, již se jakýmsi záhadným způsobem snaží ztotožnit se s mužností, která hmyzákovi vedoucímu prázdný a především ve Weissově případě morálně naprosto bezvýznamný život, vždy unikala mezi prsty.

Weissův mentor Christopher Hitchens strávil život šířením lží a polopravd o lidech a světonázorech, kterým plně nerozuměl a propagací válek, jež si vyžádaly životy stovek tisíc nevinných, než konečně ve věku 62 let zemřel.

Nezbývá než doufat, že ve Weissově případě nebudeme zdaleka muset čekat tak dlouho.

Poznámka:

1] „Deep state,“ „stát ve státě,“ „permanentní vláda“ – volně: vlivná složka, nepodlehající oficiálním institucím – viz úvaha Johna Robba *Past Červené královny*. Termín „permanentní vláda“ se dá rovněž charakterizovat výrazem *manažerský stát*, který charakterizovali Samuel T. Francis a Paul Gottfried jako „nepřerušovanou vládu, bez ohledu na to, která strana má parlamentní většinu“. Její „moc nezáleží na volebních výsledcích“. Více Cassandra Goldman *The Permanent Government*, A letter to the Times 20. října 2009.

Analýza The Top 10 Most Loathsome Neocon Bugmen vyšla na stránkách Thermidor Magazine 21. dubna 2017.